

Dünyayı Yenmek

İsa Mesih, ruhaniyet içermeyen hiç bir şey söylemedi. Öğrettikleri, fani dünyada ruhaniyetimizi deneyimlemek için anlamlar geliştirmektedir.

Bu anlamlardan biri "**dünyayı yendim**" mesajıydı...

Her insan, bir dünyadır. Dünya burada nefis/egodur.

Nefis/ego olmadan insani olgunlaşma, ruhun tekamülü gerçekleşmez. Esas mesele, nefsin arzularını yenmektir. Alt edebilmektir. Onun için Mesih, "**dünyayı yendim**" demiştir.

Ruhun tekamül etmesi ve hakikati idrak etmesi için nefsanî arzuları yenmek gerekmektedir. Nefis terbiye oldukça, ruh hizaya girer, idrak artar.

Hayat bir seferdir. Bir yolculuktur.

Bu yolculukta aşîkar olan bir şey varsa, o da noksanlıktır, eksiklik. Bu noksanlık ve eksiklik kısa süre içinde bir susuzluğa dönüşür.

Onun için susuzluğumuzu gidermek için yürümeye başlarız.

Bu nedenle öğrenmek isteriz. Bu nedenle koşarız. Bu nedenle ileri gideriz. Bu nedenle çelişkiler yaşarız. Bu nedenle debelenmeler yaşarız!

Bu nedenle ibadet ederiz....

.....

Aslında her şeyi o susuzluğu gidermek ve tamamlanmak (tekamül etmek) için yapıyoruz. Aslında kaynağa kavuşmak için didiniyoruz.

Kısacası kaynağı arıyoruz. O kaynak Rab'tır. O kaynak SEVGİDİR. O kaynak Mesih'tir.

Onun için sosyal yaşamın günceli içinde kaynaşırken, debelenirken, kaynağa ulaşma bağlamında, yapmamız gerekenleri ihmal etmemeliyiz.

Görevimizi/misyonumuzu ifa etme süreçlerinde insan olduğumuzu, noksan/eksik olduğumuzu unutmamalıyız. Görevimiz noksanlığımızı tamamlamaktır. Gönül zenginliğinden gelen manevîleşme duygularını artırmaktır. Aynı organizmanın farklı organları olduğumuzu devamlı hatırlamak/hatırlatmaktır.

Tamamlayıcı bir anlayışla yaklaşırsak, paylaşıldıkça çoğalan ve büyüyen sevginin en büyük hazine olduğu kendiliğinden ortaya çıkacaktır.

Onun için hayat sevinçtir. Sevinç hatırlamaktır. Hayat paylaşmaktır. Hayat hizmettir. Hayat gönülleri ziyaret etmektir. Hayat vefadır. Hayat vicdandır.

Vicdan, hem özel, hem toplumsal, hem de evrensel olanla bağlantı kurmamızı sağlar.

Çünkü herkesin hayatta kendine özgü bir işi ve misyonu vardır; herkes, tamamlanması gereken somut bir görevi yerine getirmek zorundadır. Bu çerçevede kimsenin yerine başka biri konulamaz ve hiçbir yaşam tekrarlanmaz. Bu bakımdan herkesin görevi, onu gerçekleştirmek için eline geçen özgül fırsat gibi, benzersizdir.

Bu benzersizlik, sevmek, yaşamak, yaşatmak, öğrenmek, gelişmek, geliştirmek, sorumlu davranmak, ardından da insani anlamda onur ve miras bırakmak demektir.

Bu benzersizliğin içinde, toplumun ve herkesin ortak yararı için verilmiş olan bazı yetenekleri, imkânları, armağanları keşfetmek, tanımak ve kullanmak, toplumsal yaşamı zenginleştirir. Toplumsal yaşamı dengede tutar. Kiliseyi canlı kılar.

Bu denge, bencil olmayan, anlayış gösteren, sevginin gereklerini yerine getiren esnek bir tutumla şekillenir.

Onun için diyorum ki, hayatın eksik ve tatsız yanları sevgi ile dolsun.

Dolsun ki, sosyal farkındalık ve olgunluk gelişsin. Gelişsin ki, yaşam sever yaklaşımlar hayat bulsun.

Hayat bulsun ki, daha çok sorumlu davranmaya sevk etsin. Özgünlük ve özgürlük güçlensin. Önyargılar ve olumsuz koşullanmalar yok olsun.

Çünkü hayat, insanlık ve manayla; sorumluluk vefa ve hazla; gönüller de muhabbetle dolunca, her şeyin anlamı ortaya çıkmaktadır.

Çünkü ruhaniyet/insanlık, soğuk ve karanlık boşluklarda değil, insanın içinden geçen yolun aydınlığındadır, yolun akışıındadır, yolun genişliğindedir, yolun temizliğindedir.

Herkese bu farkındalığı çağrıştıran sağlık ve esenlikle dolu bir yaşam dilerim.

Yusuf Beğtaş